

Dissabte, 10 de setembre de 2005

Ernest Benach

Ser forts per ser normals

Un any més, la Diada. Un cop més, el dia 11 de setembre Catalunya commemora l'èpica de la nació, en el nostre cas expressada en l'heroica però impossible resistència de la Barcelona del 1714, assetjada i finalment vençuda; seguim recordant que ens van prendre la llibertat per la força de les armes, que les tropes borbòniques de Felip V van dibuixar un regueró de sang per tot el nostre territori fins a liquidar les nostres institucions.

Però la Diada no és un dia de tristesa, sinó de festa, celebració, i reivindicació. Celebrem que, malgrat tot, malgrat l'opressió, les imposicions i les prohibicions, no van poder esborrar del món la consciència d'un poble, la voluntat de sobreviure de la nació catalana. La nostra identitat, la nostra cultura i la nostra llengua s'han mantingut tan vives com l'anhel de recuperar les llibertats que se'ns van prendre.

I la d'aquest any, sens dubte, és una Diada especial. En els darrers 25 anys, de pau i democràcia, hem anat recuperant institucions, quotes d'autogovern i una certa normalitat com a país. Hem recuperat part de les llibertats que el 1714 vam perdre i que només vam tornar a tastar breument en moments de la II República. La nostra història recent està marcada per la recuperació d'allò que érem, i és significatiu que a la Ciutadella de Barcelona, allà on Felip V va fer construir una fortalesa per reprimir el nostre poble i expressar la nostra submissió, hi aixecàrem el que ara és el Palau del Parlament de Catalunya, la seu del poder legislatiu català.

La d'enguany, doncs, és especial, perquè s'inscriu en un context de canvis imminents, a les portes d'un nou salt en aquest camí de retrobament cap a la llibertat, cap a la normalitat de la nostra nació, com una més de les que conviuen arreu del món.

Entrem en un moment clau d'aquesta legislatura, que marcarà el camí dels propers 15 o 20 anys, pel cap baix: la previsible aprovació, a finals de mes, d'un nou Estatut al Parlament de Catalunya. Vull remarcar que és previsible, malgrat els dubtes que encara planegen sobre el necessari acord entre els grups parlamentaris fins a sumar -com a mínim- els 90 vots necessaris a la cambra legislativa catalana. Catalunya, la gent d'aquest país, necessita aquest pas endavant, i el necessita ara.

No podem esperar més per encarar els molts reptes que els temps ens han portat. Cal fer molt en el terreny social, en educació i en sanitat; cal fer de la nova immigració part implicada del nostre projecte amb els mateixos drets i també deures; calen grans inversions en infraestructures, i en recerca i desenvolupament; ens urgeix readaptar el sector productiu als efectes de la globalització, i les polítiques de benestar a

l'augment de l'esperança de vida.

Cal fer molt i ho hem de poder fer amb les mans lliures, exercir l'autogovern amb plenes competències i amb el finançament que correspon a l'esforç que cada dia fan les catalanes i els catalans.

Per tant, ara ens cal mostrar la fermesa de la nostra voluntat, ser més forts que mai. Una fortalesa que només podrem trobar en el diàleg i el consens.

El nou Estatut ha de garantir que aquest sigui un marc estable i no un fruit temporal pendent del context polític que es visqui a la capital de l'Estat. Aquest ha de ser un pas ferm, no definitiu, però sí important i sense marxa enrere, cap a un autogovern més sòlid.

Un pas ple de significació simbòlica, en la mesura que ens ha de permetre també avançar en la recuperació de la normalitat a què aspira qualsevol nació. Com qualsevol altra, volem viure amb normalitat la nostra identitat; usar la nostra llengua, lluir la nostra bandera, relacionar-nos amb altres pobles i rebre el mateix reconeixement de què gaudeix qualsevol altre país; volem poder defensar els drets i les aspiracions de les persones, els col·lectius i les empreses de la nostra nació amb la mateixa capacitat que poden exercir altres.

Aquesta és, doncs, una nova lluita, que suma les necessitats del dia a dia de les persones, les urgències d'una societat que vol ser competitiva en el nou món de la globalització, i l'anhel de plena recuperació identitària d'un poble a qui li fou arrencada la llibertat per la brutalitat de les armes i que vol restituir en pau el seu poder de decisió sobre si mateix.

Per tot plegat, l'Onze de Setembre d'aquest any és molt més que una festa i una reivindicació de la llibertat per la qual el 1714 varen morir milers de catalanes, catalans i també voluntaris vinguts de territoris germans, units tots en la defensa de la capital del Principat, en defensa de la llibertat.

Aquest any, més que mai, els actes commemoratius institucionals, les moltes iniciatives que encapçala l'activa societat civil catalana, la implicació i la participació del conjunt de la ciutadania en els actes de celebració, tenen un valor cabdal, en tant que són una oportunitat per demostrar la ferma voluntat de la societat catalana de fer aquest pas endavant, que podem i volem fer.

Al Parlament de Catalunya, com cada any des del seu restabliment democràtic, celebrarem la Diada amb tot honor i solemnitat. Però Catalunya sencera és plena d'actes per commemorar, celebrar i reivindicar tot allò que enguany es reclama en la Diada Nacional de Catalunya. Expressem, doncs, la nostra catalanitat sense complexos, sense embuts, amb naturalitat, amb normalitat. Al cap i a la fi, al que aspirem és precisament a ser una nació normal.

Toca recordar el passat, toca reclamar la llibertat sobre el nostre futur.

(Publicat al diari *Avui*)